

Η ΕΝΟΡΙΑ ΜΑΣ

« Έν ἐκκλησίαις εὐλογεῖτε τὸν Θεόν »

ΦΥΛΛΑΔΙΟ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗΣ ΟΙΚΟΔΟΜΗΣ ΙΕΡΑΣ ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ ΑΡΓΥΡΟΚΑΣΤΡΟΥ
ΑΡΓΥΡΟΚΑΣΤΡΟ ❖ ΑΠΡΙΛΙΟΣ 2020 ❖ Αριθ. Φύλ. 105 (144)

«Μή φοβεῖσθε»

Ἕνα βασικό δῶρο πού μᾶς χάρισε ὁ Ἄναστάς Κύριος ἐπισημαίνει ὁ ὕμνος τῆς πασχαλινῆς περιόδου: «*Τῶν θυρῶν κεκλεισμένων, ἐπιστάς ὁ Ἰησοῦς τοῖς μαθηταῖς, ἀφοβίαν καί εἰρήνην ἐδίδου*». Μέ τή δύναμη πού προσφέρει ἡ

ἀφοβία αὐτή, οἱ μαθητές, πτοημένοι προηγουμένως ἀπό τόν «φόβον τῶν Ἰουδαίων», ἀναδείχθηκαν ἀτρόμητοι Ἀπόστολοι «εἰς πάντα τά ἔθνη», μάρτυρες τῆς Ἄνα-στάσεώς Του...

«Μή φοβεῖσθε» (Ματθ. 28:10) παρότρυνε τίς μυροφόρες γυναῖκες ὁ ἀναστημένος Χριστός· τόν χαιρετισμό «εἰρήνη ὑμῖν» ἀπηύθυνε στους μαθητές Του, προσθέτοντας: «*Λάβετε πνεῦμα Ἅγιον*» (Ιω. 20:22). Ἡ ζωή σας θά στηρίζεται στή συνεχῆ δύναμη καί ἐνέργεια τοῦ Ἁγίου Πνεύματος μέσα στήν ὑπαρξή σας. Τό Ἅγιο Πνεῦμα ἐνδυναμώνει ἕκτοτε ὅλους τούς μαθητές τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, συνδέοντας τήν ἀφοβία μέ τήν εἰρήνη καί τήν ἀγάπη. Καί ἀκόμη ὁ Κύριος τούς διαβεβαίωσε ὅτι θά εἶναι μαζί τους ὅλες τίς ἡμέρες «ἕως τῆς συντελείας τοῦ αἰῶνος» (Ματθ. 28:20).

Ἡ χριστιανική ἀφοβία συνδέεται ὀργανικά μέ τόν φόβο τοῦ Θεοῦ, ὁ ὁποῖος εἶναι «ἀρχή σοφίας» (Παρ.9:10) καί σημαίνει δέος, εὐλάβεια, ἐπίγνωση τῆς παρουσίας Του. Ὁ ἔνθεος αὐτός φόβος ἀποτελεῖ τή ζωτική πηγή καί δύναμη τῆς ἀφοβίας. Ὅποιος φοβάται τόν Θεό δέν φοβάται κανέναν καί τίποτε. Ἡ ἀφοβία στήν ὁποία ἀναφερόμαστε δέν σχετίζεται μέ μία ἀκαθόριστη αἰσιοδοξία. Στηρίζεται στήν πίστη στόν Θεό καί στήν ἔμπρακτη ἀγάπη. ➔

* Ἀποσπάσματα ἀπό τὸ πασχαλινὸ μῆνυμα τοῦ Ἀρχιεπίσκοπο Τυράνων, Δυρραχίου καὶ πάσης Ἀλβανίας κ.κ. Ἀναστασίου.

Ἡ συναίσθηση τῆς συνεχοῦς παρουσίας τοῦ Θεοῦ χαρίζει στήν καθημερινή μας πορεία εἰρηνική ἀφοβία.

*«Ἐάν γάρ καί πορευθῶ ἐν μέσω σκιᾶς θανάτου,
οὐ φοβηθήσομαι κακά, ὅτι σύ μετ' ἐμοῦ εἶ»* (Ψαλμ. 22:3)

βεβαιώνει ὁ ψαλμωδός.

Καί ἕνας ποιητής τῆς γενιᾶς μας συμπληρώνει:

*«Ὅταν εἶσαι στό πλευρό μου ἀπό τή δόξα Σου μεθῶ
οὔτε καί τόν ἑαυτό μου δέν ἔχω πιά νά φοβηθῶ».*

Ἡ ἐν Χριστῶ ἀφοβία κορυφώνεται πρό τοῦ θανάτου. Διαπνέεται ἀπό τήν πεποίθηση ὅτι *«ἐάν τε οὖν ζῶμεν ἐάν τε ἀποθνήσκωμεν, τοῦ Κυρίου ἐσμέν.»* (Ρωμ. 14:8).

«Μηδεῖς φοβείσθω τόν θάνατον» προτρέπει ὁ Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος, *«ἠλευθέρωσε γάρ ἡμᾶς ὁ τοῦ Σωτῆρος θάνατος».*

Ἦλος ὁ ἔορτασμός τοῦ Πάσχα ἀναπτύσσει καί ἐνισχύει αὐτή τή βασιική ἐμπειρία τῆς Ἐκκλησίας μας. Ἡ βεβαιότητα γιά τήν ὑπέρβαση τοῦ θανάτου προσφέρει μία διαφορετική προοπτική στήν καθημερινή ζωή: *«Ἡμεῖς οἶδαμεν ὅτι μεταβηκάμεν ἐκ τοῦ θανάτου εἰς τήν ζωήν, ὅτι ἀγαπῶμεν τούς ἀδελφούς»*, (ἐμεῖς γνωρίζουμε πῶς ἀπό τόν θάνατο ἔχουμε περάσει στή ζωή- κι αὐτό τό γνωρίζουμε, ἐπειδή ἀγαπᾶμε τούς ἀδελφούς). (Α΄ Ιω.3:14).

Αὐτή εἶναι ἡ ἐμπειρία ἀναρίθμητων ἀνθρώπων, πού διαμέσου τῶν αἰώνων βιώνουν τήν ἐν Χριστῶ πίστη καί ἀγάπη: *«Φόβος οὐκ ἔστιν ἐν τῇ ἀγάπῃ ἀλλ' ἡ τελεία ἀγάπη ἔξω βάλλει τόν φόβον»* (Α΄ Ιω. 4:18).

Ἦς γίνει ἡ καρδιά μας «ναός Θεοῦ ζῶντος» (Β΄ Κορ. 6:16). Στόν αἰφνιδιασμό καί τήν ἀνησυχία πού ἔφερε ἡ ὀδυνηρή αὐτή πανδημία, ἄς ἀντιτάξουμε τήν ἀφοβία πού δωρίζει ὁ σταυρωθεῖς καί ἀναστάς Χριστός. Μίαν ἀφοβία γεμάτη εἰρήνη καί ἀλληλεγγύη!

Ἦς μεταλαμπαδεύσουμε ἀπό τή μία καρδιά στήν ἄλλη τό φῶς τῆς ἐλπίδας καί τῆς ἐν Χριστῶ ἀφοβίας!

Χριστός Ἀνέστη!

Νά χαίρεστε καί νά εὐφραίνεσθε !...

τοῦ ἁγ. Κοσμά τοῦ Αἰτωλοῦ

«**Τ**οῦτο σᾶς λέγω πάλιν τώρα εἰς τό τέλος. Νά χαίρεστε καί νά εὐφραίνεσθε, πώς ἀξιωθήκατε νά εἴσθε εὐσεβεῖς ὀρθόδοξοι χριστιανοί.

Ὅμοίως πάλιν νά κλαίγετε καί νά θρηνηῖτε διά τούς ἀσεβεῖς καί ἀπίστους καί αἰρετικούς ὅπου περιπατοῦνε εἰς τό σκότος, εἰς τάς χεῖρας τοῦ διαβόλου.

Προσέχετε, ἀδελφοί μου, νά μήν ὑπερηφανεύεστε, νά μήν φονεύετε, νά μήν κλέψετε, νά μήν κάμνετε ὄρκους, νά μήν λέγετε ψεύματα, νά μήν κατατρέχετε ὁ ἕνας τόν ἄλλον, νά μήν συκοφαντῆτε, νά μήν στολιζετε ἐτοῦτο τό σῶμα τό βρώμικο, ὅπου αὔριον θά τό φᾶνε τά σκουληκία, ἀλλά νά στολιζετε τήν ψυχήν σας, ὅπου εἶναι τιμιωτέρα ἀπό ὄλον τόν κόσμον.

Νηστεύετε τό κατά δύναμιν, προσεύχεσθε τό κατά δύναμιν καί νά ἔχετε τόν θάνατον πάντοτε ἐμπρός εἰς τά μάτια σας. Καί ἄλλος καλύτερος διδάσκαλος δέν εἶναι ἄλλος ἀπό τόν θάνατον.

Δέν εἶμαι ἄξιος, ἀδελφοί μου, νά σᾶς διδάσκω καί νά σᾶς συμβουλεύω. Πλήν ἀποτολμῶ καί παρακαλῶ τόν γλυκύτατόν μου Ἰησοῦν Χριστόν καί Θεόν νά στείλῃ οὐρανόθεν τήν χάριν καί τήν εὐλογίαν του, νά εὐλογῆσθε καί αὐτήν τήν χώραν καί ὅλα τά χωρία τῶν χριστιανῶν, νά εὐλογῆσθε τά σπίτια σας καί τά πράγματά σας καί τά ἔργα τῶν χειρῶν σας.

Καί πρῶτον, ἀδελφοί μου, ἄμποτε νά εὐσπλαχνισθῆ ὁ Κύριος, νά συγχωρήσῃ τά ἀμαρτήματά σας καί νά σᾶς ἀξιώσῃ νά περάσετε ἐδῶ καλά, εἰρηνικά, ἡγαπημένα καί εἰς αὐτήν τήν ματαιίαν ζωήν, καί μετά ταῦτα νά πηγαίνετε εἰς τόν παράδεισον, εἰς τήν πατρίδα μας τήν ἀληθινήν, νά χαίρεσθε καί νά εὐφραίνεσθε, νά δοξάζετε, νά προσκυνῆτε Πατέρα, Υἱόν καί Ἅγιον Πνεῦμα, Τριάδα ὁμοούσιον καί ἀχώριστον. Ἀμήν.» □

Ἐκ τοῦ κατὰ Ἰωάννην, κεφ. 4, 5- 42

Τόν καιρό ἐκεῖνο, ἔρχεται ὁ Κύριος εἰς μίαν πόλιν τῆς Σαμαρείας πού λέγεται Συχάρ, κοντὰ στό χωράφι πού ἔδωκε ὁ Ἰακώβ στόν Ἰωσήφ, τόν υἱόν του. Ἐκεῖ ὑπῆρχε τὸ πηγάδι τοῦ Ἰακώβ. Ὁ Ἰησοῦς, κουρασμένος ἀπὸ τὴν ὁδοιπορίαν, ἐκάθησεν, ὅπως ἦταν κοντὰ στοῦ πηγάδι· ἡ ὥρα ἦτο περίπου ἕξη. Ἐρχεται μιὰ γυναῖκα ἀπὸ τὴν Σαμαρείαν γιὰ νὰ πάρει νερό.

Ὁ Ἰησοῦς τῆς λέγει· δός μου νὰ πιῶ, διότι οἱ μαθητές του εἶχαν φύγει στὴν πόλι γιὰ νὰ ἀγοράσουν τρόφιμα.

Ἡ Σαμαρεῖτισσα γυναῖκα τοῦ λέγει· πῶς σὺ πού εἶσαι Ἰουδαῖος ζητᾷς νὰ πιῆς ἀπὸ ἐμὲ πού εἶμαι γυναῖκα Σαμαρεῖτις; Διότι οἱ Ἰουδαῖοι δὲν ἐπικοινωνοῦν μὲ τοὺς Σαμαρείτας.

Ὁ Ἰησοῦς τῆς ἀπεκρίθη· Ἐὰν ἤξερες τὴν δωρεάν τοῦ Θεοῦ καὶ ποιὸς εἶναι ἐκεῖνος πού σοῦ λέγει, δός μου νὰ πιῶ, σὺ θὰ τὸν παρακαλοῦσες καὶ θὰ σοῦ ἔδινε νερὸ ζωντανό.

Λέγει εἰς αὐτὸν ἡ γυναῖκα· Κύριε, κουβὰ δὲν ἔχεις καὶ τὸ πηγάδι εἶναι βαθύ, ἀπὸ ποῦ λοιπὸν ἔχεις τὸ νερὸ τὸ ζωντανό; Μήπως εἶσαι

σὺ μεγαλύτερος ἀπὸ τὸν πατέρα μας Ἰακώβ πού μᾶς ἔδωκε τὸ πηγάδι καὶ ἤπιε ἀπὸ αὐτὸ καὶ ὁ ἴδιος καὶ τὰ παιδιὰ του καὶ τὰ ζῶα του;

Ὁ Ἰησοῦς τῆς ἀπεκρίθη· Ὅποιος πίνει ἀπὸ τὸ νερὸ αὐτὸ θὰ διψᾷ καὶ πάλιν· ἐκεῖνος ὅμως πού θὰ πιῆ ἀπὸ τὸ νερὸ πού ἐγὼ θὰ τοῦ δώσω, θὰ γίνῃ μιὰ ἐσωτερικὴ πηγὴ νεροῦ πού θὰ ἀναβρῆ εἰς ζωὴν αἰώνιον.

Λέγει εἰς αὐτὸν ἡ γυναῖκα· Κύριε, δός μου τὸ νερὸ αὐτὸ διὰ νὰ μὴ διψῶ οὔτε νὰ ἔρχωμαι ἐδῶ νὰ ἀντλῶ.

Ὁ Ἰησοῦς τῆς λέγει· πήγαινε, φώναξε τὸν ἄνδρα σου καὶ ἔλα ἐδῶ.

Ἡ γυναῖκα ἀπεκρίθη· δὲν ἔχω ἄνδρα· λέγει εἰς αὐτὴν ὁ Ἰησοῦς· καλὰ εἶπες ὅτι δὲν ἔχεις ἄνδρα, διότι πέντε ἄνδρες ἐπῆρες καὶ τώρα ἐκεῖνον πού ἔχεις δὲν εἶναι ἄνδρας σου· εἰς αὐτὸ εἶπες ἀλήθεια.

Λέγει εἰς αὐτὸν ἡ γυναῖκα· Κύριε, βλέπω ὅτι σὺ εἶσαι προφήτης. Οἱ πατέρες μας εἰς τὸ ὄρος τοῦτο ἐλάτρευσαν τὸν Θεόν, ἐνῶ σεῖς λέτε ὅτι εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα εἶναι ὁ τόπος ὅπου πρέπει νὰ λατρεύεται ὁ Θεός.

Λέγει εἰς αὐτήν ὁ Ἰησοῦς· πίστεψέ με, γυναῖκα, ὅτι ἔρχεται ὥρα πού οὔτε εἰς τὸ ὄρος τοῦτο οὔτε εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα θὰ λατρεύετε τὸν Πατέρα. Σεῖς λατρεύετε ἐκεῖνο πού δὲν ξέρετε, ἐμεῖς λατρεύομεν ἐκεῖνο πού ξέρουμε, διότι ἡ σωτηρία ἔρχεται ἀπὸ τοὺς Ἰουδαίους. Ἄλλ' ἔρχεται ἡ ὥρα, καὶ μάλιστα ἤλθε ἤδη, πού οἱ ἀληθινοὶ προσκυνηταὶ θὰ λατρεύσουν τὸν Πατέρα πνευματικὰ καὶ ἀληθινά, διότι τέτοιοι θέλει ὁ Πατέρας νὰ εἶναι ἐκεῖνοι πού τὸν λατρεύουν.

Ὁ Θεὸς εἶναι Πνεῦμα καὶ ἐκεῖνοι πού τὸν λατρεύουν πρέπει νὰ τὸν λατρεύουν πνευματικὰ καὶ ἀληθινά.

Λέγει εἰς αὐτὸν ἡ γυναῖκα· ξέρω ὅτι θὰ ἔλθῃ ὁ Μεσσίας, ὁ λεγόμενος Χριστός. Ὅταν ἔλθῃ ἐκεῖνος, θὰ μᾶς τὰ γνωρίσῃ ὅλα.

Ὁ Ἰησοῦς τῆς λέγει· Ἐγὼ εἶμαι πού μιλῶ μαζί σου.

Τὴν στιγμήν αὐτήν ἤλθαν οἱ μαθηταὶ του καὶ ἀπόρησαν γιὰ μιλᾶς μαζί της; Ἡ γυναῖκα ἄφησε τὴν στάμνα της, ἐπῆγε εἰς τὴν πόλιν καὶ εἶπε εἰς τοὺς ἀνθρώπους· Ἐλᾶτε νὰ ἰδῆτε ἕναν πού μοῦ εἶπε ὅλα ὅσα ἔκανα· μήπως εἶναι αὐτὸς ὁ Χριστός; Ἐβγήκαν λοιπὸν ἀπὸ τὴν πόλιν καὶ ἤρχοντο σ' αὐτόν. Ἐν τῷ μεταξύ τὸν παρακαλοῦσαν οἱ μαθηταὶ καὶ τοῦ ἔλεγον· Ραββί, φάγε.

Αὐτὸς δὲ εἶπε· Ἐγὼ ἔχω φαγητὸν νὰ φάγω, τὸ ὁποῖον σεῖς δὲν ξέρετε. Ἐλεγον τότε οἱ μαθηταὶ μεταξύ τους· μήπως τοῦ ἔφερε κανεὶς νὰ φάγῃ; Λέγει εἰς αὐτοὺς ὁ Ἰησοῦς· τὸ φαγητόν μου εἶναι νὰ κάνω τὸ θέλημα ἐκείνου, πού μὲ ἔστειλε καὶ νὰ τελειώσω τὸ ἔργο του. Δὲν λέτε, τέσσερις μῆνες ἀκόμη καὶ ὁ θερισμὸς ἔρχεται; Σηκῶστε τὰ μάτια σας, σᾶς λέγω, καὶ ἰδέτε τὰ χωράφια ὅτι εἶναι ἄσπρα, ἔτοιμα πρὸς θερισμόν. Ἡδὴ ὁ θεριστὴς παίρνει μισθὸν καὶ μαζεύει καρπὸν διὰ τὴν ζωὴν τὴν αἰώνιον, διὰ νὰ χαίρουν μαζί καὶ ὁ σπορευὴς καὶ ὁ θεριστὴς. Ἐδῶ ἡ παροιμία εἶναι ἀληθινή, ὅτι ἄλλος σπέρνει καὶ ἄλλος θερίζει. Ἐγὼ σᾶς ἔστειλα νὰ θερίσετε ἐκεῖνο, διὰ τὸ ὁποῖον δὲν ἐκοπιάσατε· ἄλλοι ἔχουν κοπιᾶσει καὶ σεῖς ἐμπήκατε εἰς τὸν κόπον τους.

Πολλοὶ ἀπὸ τοὺς Σαμαρείτας τῆς πόλεως ἐκείνης ἐπίστεψαν εἰς αὐτόν ἐξ αἰτίας τῆς μαρτυρίας τῆς γυναῖκας μοῦ εἶπε ὅλα ὅσα ἔκανα. Ὅταν λοιπὸν ἤλθαν οἱ Σαμαρεῖται πρὸς αὐτόν, τὸν παρακαλοῦσαν νὰ μείνῃ κοντά τους· καὶ ἔμεινε ἐκεῖ δύο ἡμέρες.

Καὶ πολὺ περισσότεροὶ ἐπίστεψαν ἔπειτα ἀπὸ ὅσα τοὺς εἶπε, εἰς δὲ τὴν γυναῖκα ἔλεγον· Ὁ λόγος πού πιστεύομεν δὲν εἶναι πλέον τὰ ὅσα μᾶς εἶπες, ἀλλὰ διότι τὸν ἀκούσαμε ἐμεῖς οἱ ἴδιοι καὶ ξέρομεν ὅτι αὐτὸς εἶναι ἀληθινὰ ὁ Σωτὴρ τοῦ κόσμου, ὁ Χριστός. ◻

Πιστεύουμε !...

Του Μητροπολίτου Σουρόζ Αντωνίου Μπλούμ

Εις το όνομα του Πατρός και του Υιού, και του Αγίου Πνεύματος.

Όταν η Σαμαρείτιδα επέστρεψε βιαστικά στην πόλη της και κάλεσε όλους όσους ζούσαν κοντά της να δούν τον Χριστό, είπε: «Ελάτε! εδώ είναι ένας άνθρωπος που μου είπε όλα όσα έχω κάνει!» Και τα πλήθη συνέρρευσαν, κι άκουσαν όσα ο Χριστός είχε να πεί.

Κάποιες φορές σκεφτόμαστε, πόσο εύκολο ήταν γι' αυτήν την γυναίκα να πιστέψει και πόσο εύκολο της ήταν, μετά από αυτήν την συγκλονιστική εμπειρία, να στραφεί στους άλλους και να πεί: «Ελάτε! Ακούστε κάποιον που μιλά όπως κανένας άλλος δεν μίλησε ποτέ, κάποιον, που χωρίς μια δική μου λέξη είδε στα βάθη της καρδιάς μου, στο σκοτάδι της ζωής μου και γνώριζε τα πάντα.

Αλλά αυτό δεν είναι κάτι που μπορεί να συμβεί στον καθένα μας. Ο Χριστός δεν της είπε κάτι πολύ ιδιαίτερο. Της είπε ποια ήταν· ποια ήταν η ζωή της, πως την έβλεπε ο Θεός. Αλλά αυτό μπορεί να μας το λέει κάθε μέρα στη ζωή μας, όχι σαν μια μυστική εμπειρία, όχι όπως συμβαίνει σε κάποιους αγίους, αλλά με τον απλούστερο δυνατό τρόπο.

* * *

Αν στραφούμε στο Ευαγγέλιο και το διαβάζουμε κάθε μέρα, ή το διαβάζουμε μια φορά για λίγο αλλά με πνεύμα ανοιχτό που δεν το έχουμε πάντα, πιθανόν να σκεφτούμε ότι ο Χριστός κρατάει μπροστά μας έναν καθρέφτη στον οποίο βλέπουμε τους εαυτούς μας όπως είναι: είτε με μια αγαλλίαση από αυτό που βλέπουμε, ή αντίθετα, συγκλονισμένοι από το γεγονός ότι είμαστε τόσο διαφορετικοί απ' αυτό που φαίνεται ή που φανταζόμαστε ότι είμαστε.

Ο Χριστός είπε στη Σαμαρείτιδα: Φώναξε τον άνδρα σου! Κι αυτή είπε: «Δεν έχω άνδρα.» Κι ο Χριστός απάντησε: «Είπες την αλήθεια. Είχες πέντε άνδρες κι εκείνος που έχεις τώρα δεν είναι άνδρας σου περισσότερο από οποιονδήποτε άλλο.»

Κάποιοι πνευματικοί συγγραφείς έχουν σχολιάσει αυτό το εδάφιο λέγοντας ότι ο Χριστός ήθελε να της πεί: Ναι, είχες δεθεί με όλα όσα οι πέντε αισθήσεις σου έδιναν, και διαπίστωσης ότι σε καμία δεν βρήκες ικανοποίηση, πληρότητα.

Και τώρα ο,τι σου έχει απομείνει είναι ο εαυτός σου, το σώμα, το μυαλό σου και αυτό, δίχως πιά να σε ικανοποιούν οι πέντε αισθήσεις σου, σου δίνει αυτήν την πληρότητα χωρίς την οποία δεν μπορείς να ζήσεις.

Δεν είναι αυτό που μας λέει ο Χριστός στο Ευαγγέλιο, όταν μας παρουσιάζει αυτό που μπορούμε να είμαστε, όταν μας καλεί σ' αυτό το μεγαλείο, που είναι το δικό μας μέσα από το Θεικό κάλεσμα· το μεγαλείο που ο Παύλος περιγράφει, καλώντας μας να φτάσουμε «εις μέτρον ηλικίας του πληρώματος του Χριστού» – να γίνουμε άνθρωποι όπως Εκείνος, με τον ίδιο τρόπο, όπως ο Χριστός είναι πραγματικός άνθρωπος πλήρης από την σχέση Του με τον Θεό.

Έτσι λοιπόν, ας μάθουμε από αυτήν τη γυναίκα ότι προσπαθήσαμε να βρούμε τρόπους για να δεχθούμε το μήνυμα τούτου του κόσμου και να ολοκληρωθούμε, και να ανακαλύψουμε ότι τίποτα δεν μπορεί να μας γεμίσει, γιατί η ψυχή του ανθρώπου είναι πιο βαθιά από τα υλικά και τα ψυχολογικά πράγματα – μόνο ο Θεός μπορεί να γεμίσει αυτό το βάθος. Αν μπορούσαμε μόνο να το συνειδητοποιήσουμε, θα βρισκόμασταν ακριβώς στην θέση της Σαμαρείτιδας. Δεν μας χρειάζεται να συναντήσουμε τον Χριστό στο πηγάδι· το πηγάδι, βεβαίως είναι το Ευαγγέλιο, ο τόπος απ' όπου ίσως πηγάζει το ύδωρ της ζωής – όχι ένα πραγματικό πηγάδι, εκείνο το πηγάδι είναι ένα σύμβολο. Το νερό που θα πιούμε είναι διαφορετικό.

Ας μιμηθούμε αυτή τη γυναίκα, ας συνέλθουμε, ας συνειδητοποιήσουμε ότι δεν ολοκληρωθήκαμε από όλα όσα έχουν δεσμεύσει την ζωή μας· κι ας αναρωτηθούμε: «Ποιος είμαι σε σχέση με το όραμα του Θεού;» Και μετά μπορούμε να πάμε στους άλλους και να πούμε: Συνάντησα κάποιον που κρατούσε έναν καθρέφτη μπροστά στα μάτια μου, και είδα τον εαυτό μου όπως είμαι, και είπε για μένα: έλα και δεξ! Έλα – κι άκουσέ Τον! ... Και άλλοι θα έρθουν, θ' ακούσουν, και θα γυρίσουν να μας πούν: Δεν είναι πλέον η μαρτυρία σας που μας έκανε να πιστέψουμε – είδαμε με τα μάτια μας, ακούσαμε με τ' αυτιά μας, γνωρίσαμε. Πιστεύουμε. Αμήν.

**Ὁ Θεὸς εἶναι Πνεῦμα
καὶ ἐκεῖνοι
ποῦ τὸν λατρεύουν
πρέπει
νὰ τὸν λατρεύουν
πνευματικὰ
καὶ ἀληθινὰ !**

Ταπεινός είναι αυτός που χαίρεται όταν τον περιφρονούν

Κάποιοι Κωνσταντίνος, άνθρωπος πάρα πολύ ευλαβής, κατοικούσε στην πόλη Αγκώνα της Ιταλίας και υπηρετούσε στο ναό του αγίου πρωτομάρτυρος Στεφάνου. Κάποτε που τελείωσε το λάδι και επειδή δεν είχε με τι να ανάψει τα κανδήλια, τα γέμισε με νερό, έβαλε το συνηθισμένο φυτίλι στο καθένα απ' αυτά και τα άναψε σαν να είχαν λάδι.

Αυτός λοιπόν ο άνθρωπος, ενώ έκανε τέτοια θαύματα, ακούστε τι ταπείνωση είχε. Επειδή η φήμη του είχε διαδοθεί σε όλες τις γύρω περιοχές από πολλά θαύματα που έκανε μέσω αυτού ο Άγιος Θεός, πήγαιναν πολλοί για να τον δουν και να πάρουν κάτι από τη Χάρη που είχε η παρουσία του.

Κάποια φορά πήγε και ένας γεωργός από μέρος μακρινό για να τον δει. Έτυχε ο Άγιος να είναι ανεβασμένος πάνω σ' ένα σκαμνί ξύλινο και να ετοιμάζει τα κανδήλια για να τα ανάψει. Ήταν μάλιστα πολύ κοντός στο ανάστημα, με αδύνατο σώμα και άσχημο πρόσωπο. Ο γεωργός λοιπόν ζητούσε επίμονα να του δείξουν ποιός είναι ο ευλαβέστατος άνθρωπος Κωνσταντίνος. Οι παρευρισκόμενοι του έδειξαν τον άνθρωπο εκείνον που ήταν πάνω στο σκαμνί.

Ο γεωργός τότε, επειδή έκρινε την αγιότητα του ανθρώπου από την κατασκευή του σώματος, μόλις τον είδε τόσο κοντό και αδύνατο, σκέφθηκε μήπως δεν είναι αυτός για τον οποίο είχε ακούσει ότι κάνει θαύματα και είναι μεγάλος και σπουδαίος. Όταν όμως έμαθε από τους παρευρισκομένους ότι αυτός πραγματικά είναι ο ευλαβής Κωνσταντίνος, τον σιχάθηκε από το σχήμα και τη σωματική του κατασκευή και είτε ειρωνικά:

- Εγώ περίμενα να δω άνθρωπο. Αυτός όμως δεν έχει καμιά ομοιότητα με άνθρωπο.

Μόλις άκουσε τα λόγια αυτά ο άνθρωπος αυτός του Θεού, άφησε τα κανδήλια, έτρεξε γρήγορα, τον αγκάλιασε και του είπε:

- Αδελφέ, σου χρωστώ μεγάλη χάρη. Μόνο εσύ έχεις ανοικτά τα μάτια σου. Μόνο εσύ κατάλαβες ποιός πραγματικά είμαι! ◻

« Η ΕΝΟΡΙΑ ΜΑΣ »
ΦΥΛΛΑΔΙΟ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗΣ ΟΙΚΟΔΟΜΗΣ
Ι. ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ ΑΡΓΥΡΟΚΑΣΤΡΟΥ
Lagja " 11 Janari "
GJIROKASTER